

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๖๘

เรื่องพิจารณาที่ ๔๐/๒๕๖๗

วันที่ ๕ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๘

ระหว่าง { ผู้ตรวจการแผ่นดิน ผู้ร้อง
ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติเหรียญจักรมาลาและเหรียญจักรพรรดิมาลา พุทธศักราช ๒๔๘๔ มาตรา ๔ บัญญัติว่า “ข้าราชการฝ่ายพลเรือน” ที่มีได้กำหนดให้หมายความรวมถึงพนักงานส่วนตำบลด้วย มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม หรือไม่

ความเห็น

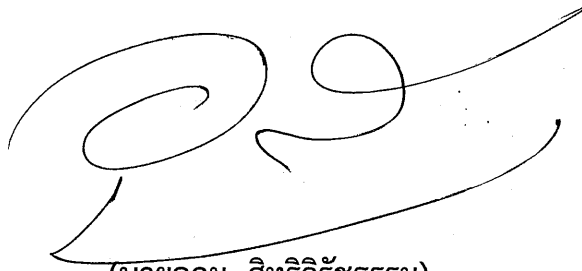
ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ร้องส่งความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๑ (๑) กรณีนายเฉลิมพร ปิณฑรงค์โรจน์ ผู้ร้องเรียน ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อผู้ร้องว่า บัญญัติว่า “ข้าราชการฝ่ายพลเรือน” ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติเหรียญจักรมาลาและเหรียญจักรพรรดิมาลา พุทธศักราช ๒๔๘๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐประเภทอื่นซึ่งไม่อยู่ในบัญญัตินี้ดังกล่าว ไม่สามารถเสนอขอพระราชทานเหรียญจักรพรรดิมาลาได้ เช่น พนักงานส่วนตำบลตามกฎหมายว่าด้วยสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลและพนักงานมหาวิทยาลัย ผู้ร้องเรียนอ้างว่าตนได้รับความเสียหายจากการกำหนดคำนิยามดังกล่าวที่มีได้กำหนดให้หมายความรวมถึงพนักงานส่วนตำบลด้วย เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลมีสถานะเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่นตามมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แต่องค์การบริหารส่วนตำบลถือเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารราชการแผ่นดิน ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๔ (๓) มาตรา ๗๐ (๔) ประกอบมาตรา ๗๑ และพนักงานส่วนตำบลมีสถานะเป็นพนักงานส่วนท้องถิ่นหรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นไม่แตกต่างจากข้าราชการองค์การบริหาร

ส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพนักงานส่วนตำบลเป็นผู้ดำเนินการกิจการบริการสาธารณะเช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือน ประกอบกับตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔ บัญญัติว่า “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นซึ่งมี ตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ ผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐหรือในรัฐวิสาหกิจ ... และมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้ ... (๒) ใต้สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายแรงผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิด ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ...” โดยไม่ได้มีบทบัญญัติ ในมาตราใดให้พนักงานส่วนตำบล ถ้าทำความผิดในฐานะความผิดเดียวกันกับข้าราชการพลเรือน ข้าราชการ องค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือพนักงานเทศบาลจะต้องได้รับโทษต่ำกว่าแต่อย่างใด แสดงให้เห็นว่าสถานะ ในการปฏิบัติงานของพนักงานส่วนตำบล ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดและพนักงานเทศบาลและ ข้าราชการพลเรือนที่ได้ปฏิบัติงานตามหน้าที่แล้วถือเป็นการปฏิบัติราชการทั้งสิ้น เพียงแต่แตกต่างกัน ในสังกัดของความเป็นราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น ประกอบกับ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันเป็นที่เชิดชูยิ่งช้างเผือก และเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีเกียรติยศยิ่งมงกุฎไทย พ.ศ. ๒๕๓๖ และฉบับปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ให้สิทธิ พนักงานส่วนตำบลในการขอพระราชทาน ไม่ต่างไปจากข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดและพนักงาน เทศบาลและข้าราชการพลเรือนอื่นแต่อย่างใด ผู้ร้องเห็นว่า พระราชบัญญัติเหรียญจักรมาลาและเหรียญ จักรพรรดิมาลา พุทธศักราช ๒๔๘๔ มาตรา ๔ ซึ่งบทนิยามคำว่า “ข้าราชการฝ่ายพลเรือน” ที่มีได้ บัญญัติให้หมายความรวมถึงพนักงานส่วนตำบลด้วย เป็นการตรากฎหมายที่ทำให้บุคคลไม่เสมอกันในกฎหมาย และเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติเหรียญจักรมาลาและเหรียญจักรพรรดิมาลา พุทธศักราช ๒๔๘๔ เป็นกรณีที่พระมหากษัตริย์มีพระราชอำนาจที่จะพระราชทานและเรียกคืนเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๙ แต่การใช้พระราชอำนาจดังกล่าวเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ ที่ทรงใช้อำนาจนี้ทางคณะรัฐมนตรีซึ่งเป็นฝ่ายบริหาร อันเป็นการได้สิทธิตามที่กฎหมายบัญญัติให้ การที่มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวมิได้บัญญัติถึงพนักงานส่วนตำบลจึงมิได้ทำให้เป็นการขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม แต่อย่างใด เป็นเรื่องสิทธิที่ควรได้รับเช่นข้าราชการ ฝ่ายพลเรือนต่าง ๆ ตามที่บัญญัติไว้ให้แล้วเท่านั้น ซึ่งเป็นกรณีที่ฝ่ายบริหารจะดำเนินการให้ได้รับสิทธิ เช่นเดียวกันต่อไป เพื่อให้ได้รับสิทธิที่เสมอภาคกัน เพราะได้ปฏิบัติราชการหรือปฏิบัติหน้าที่ไม่ต่างจาก

ผู้ที่ได้บัญญัติไว้ในคํานิยามนั้นแล้ว ดังนั้น พระราชบัญญัติเหรียญจักรมาลาและเหรียญจักรพรรดิมาลา พุทธศักราช ๒๔๘๔ มาตรา ๔ บทนิยามคำว่า “ข้าราชการฝ่ายพลเรือน” จึงไม่มีลักษณะที่ไม่เสมอกัน ในกฎหมาย และไม่ได้รับการคุ้มครองสิทธิตามกฎหมายเท่าเทียมกัน และไม่เป็นการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรม ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

จึงมีความเห็นว่า พระราชบัญญัติเหรียญจักรมาลาและเหรียญจักรพรรดิมาลา พุทธศักราช ๒๔๘๔ มาตรา ๔ บทนิยามคำว่า “ข้าราชการฝ่ายพลเรือน” ที่มีได้กำหนดให้หมายรวมถึงพนักงาน ส่วนตำบลด้วย ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ